

Nr 152.

Av herrar Nylander och Björnsson, om lagbestämmelser mot uppsättande invid vägarna av trafiksäkerheten ovidkommande reklamannonser.

I nu gällande motorfordonsförordning av den 20 juni 1930 stadgas i 20 § samt i vägtrafikstadgans 14 § angående uppsättandet av vägvisare, anslag om inskränkningar i trafiken, ortnamnstavlor, varningsmärken o. dyl., varjämte i vägtrafikstadgans 10 § de vägfarande åläggas att uppmärksamma dylika till ledning för trafiken vid vägen uppsatta anslag och varningstecken. För att dessa olika slag av trafikmärken skola kunna uppmärksammas av de vägfarande och sålunda komma till nytta erfordras, att de få sådana uppställningsplatser invid vägen, att de lätt kunna redan på långt håll iakttagas och till sin art särskiljas. Tyvärr har det emellertid under de gångna åren blivit allt mera vanligt, att allehanda affärs- och reklamannonser uppsättas utmed vägarna på sådant sätt, att den vägfarandes uppmärksamhet i första hand fångas av dessa trafiken ovidkommande reklamer.

Särskilt vid infarten till städer och större samhällen äro dylika reklamskyltar synnerligen talrika och ofta uppställda i omedelbar närhet av trafiksignaler, så att dessa senare trots bästa vilja hos den vägfarande icke kunna uppmärksammas. I många fall kunna reklamerna vara helt vilseledande för vägtrafikanten, t. ex. då de äro försedda med texten: »Stopp!», efter vilket ord den vägfarande till stor förvåning finner en eller annan uppmaning att köpa viss vara, anlita viss firma eller besöka visst hotell, medan den vägfarande säkerligen efter ordet »Stopp!» haft anledning vänta en allvarlig trafikföreskrift.

Under senare åren ha i allt större utsträckning börjat användas självlysande reklamskyltar, d. v. s. sådana, försedda med reflexanordningar. Det torde ligga i öppen dag, att då en motorförare i mörkret plötsligt finner ett lysande föremål i sin väg, kan hans uppmärksamhet i den grad bliva dragen från själva vägbanan och vad som finnes å denna, att en olycka kan inträffa.

Reklamskyltarna längs landsvägarna kunna således rent av bidra till en minskad trafiksäkerhet; de motarbeta alltså direkt den uppgift, som de lag-enliga trafikmärkena hava.

Dessutom äro de ofta i hög grad vanprydande för naturen, och det är synnerligen beklämmande att finna ett vackert landskap till stor del vanprytt av jätteannonser av ett eller annat slag.

Enligt nu förefintliga lagföreskrifter synes uppsättandet av dylika för trafiksäkerheten skadliga reklamannonser i allmänhet icke kunna förhindras annat än i det ganska sällsynta fall, att området, genom vilket vägen framgår, är av särskilt intresse genom märklig naturbeskaffenhet eller naturskönhet, så att lag angående naturminnesmärkens fredande 13 § kan tillämpas. En utsträckning av denna paragrafs giltighetsområde skulle emellertid kunna medföra det önskade skyddet för de i motorfordonsförordning och vägtrafikstadga omnämnda trafikmärkena. Så har även skett i andra länder, exempelvis i Finland, där i lag om naturskydd av den 23 februari 1923 19 § har följande lydelse:

»Utom stad eller annat tätt bebyggt samhälle må ej affärsannons anbringas annorstädes i det fria än å byggnad, som tjänar till bostad eller till affärs- eller arbetslokal.»

Genom en dylik formulering gällande landsbygden i dess helhet förhindras uppsättandet av reklamannonser och fredas de lagliga trafikmärkena, medan dock intet hinder möter att å bostadshus, reparationsverkstäder handelsbodas, bensintappstationer o. dyl. uppsätta reklamannonser.

Visserligen kunde det synas mera ändamålsenligt att beträffande landsbygden söka nå här ifrågavarande syfte genom ändring eller tillägg i nu gällande väglag av den 23 okt. 1891, vars 24 § stadgar om åtgärder för åstadkommande av fri sikt. Men det är lika viktigt att samma bestämmelser skola gälla även för vägar inom städernas områden, varför motsvarande ändring eller tillägg i byggnadsstadgan för rikets städer vore behövlig. Vid sådant förhållande kan måhända det föreliggande syftet enklast tillgodoses genom särskild lag.

På grund av vad här ovan framhållits, få vi hemställa,

att riksdagen måtte för sin del besluta sådan ändring i lagen ang. naturminnesmärkens fredande eller sådan särskild lag, att vägtrafikanternas uppmärksamhet icke avledes från de i motorfordonsförordning och vägtrafikstadga omnämnda trafikmärkena genom trafiksäkerheten ovidkommande reklamannonser.

Stockholm den 22 januari 1931.

Axel Nylander.

Edv. Björnsson.